

Bogomil:

Dragi Marijini otroci!

Naj vam povem par misli o »beli nedelji«. Tako se imenuje prva nedelja po Veliki noči. Sveti Avgustin je zapisal za to nedeljo: »Velikonočno slavlje se z današnjim praznikom konča in zato danes spremené novokrščenci svojo obleko; vendar tako, da svetlobela barva, ki se z obleko odloži, vedno v srcu ostane.«

K tem besedam moram pripomniti, da so nekdane dni tiste, ki so se spreobrnili k pravi Kristusovi veri, krščevali na véliko soboto. V spomin na sveti krst so potem vsi novokrščenci en teden nosili belo obleko.

Obrnimo tudi mi svoje misli vsaj za hip na tisti srečni čas, ko je krstna voda oblila naše mlado čelo. Kaj se je takrat zgodilo z nami?

O, to so bile velike reči, ki jih je takrat izvršilo nad nami usmiljenje božje.

Izbrisan nam je bil izvirni greh. Naša, doslej s tem grehom omadeževana duša se je v tistem hipu spremenila in božje oko se je z dopadanjem radovalo nad njeno lepoto. To greha prosto dušo je Bog oblagodaril z bleskom posvečujoče milosti božje; postali smo otroci božji in dobili pravico do večnega zveličanja v nebesih.

Vse to so tako lepi in dragoceni darovi, da primanjkuje besedi, če hočemo njih vrednost prav opisati; da zastanejo naše misli, če se hočemo vtopiti v njih dragocenost.

Ko si prejel sveti krst, ti je mašnik podal belo oblačilce in ti je rekel besede: »Sprejmi to svetlobelo oblačilce in glej, da neomadeževano prineseš pred sodni stol našega Gospoda Jezusa Kristusa.«

Postoj malo! Odgovori samemu sebi: Kako si pa doslej izvrševal to naročilo? Z vso zvestobo? Dobro! Glej, da tudi v prihodnje ne omahneš! Ali bolj slabo? Popravi, kakor hitro ti je mogoče, svojo malomarnost!

Neki misijonar poroča: »Pred enim mesecem, v maju l. 1906., sem se ustavil pri neki indijanski koči. V njej je bivala uboga Indijanka, ki se radi bolezní svojega otroka ni mogla udeležiti lova. Potožila mi je, da je zelo lačna in da že dolgo časa ni pokusila nobene mesa. „Sicer sem videla,“ je pripovedovala, „vola nekega belokožca, ki se je zgubil v goščavi, in bi ga bila tudi ubila, če bi se ne spomnila na obljubo, ki sem jo napravila pri svetem krstu, da rajši umrjem, kakor bi storila kaj hudega. Rajši trpim lakoto, kakor da bi razžalila vélikega duha — tako pravijo Indijanci Bogu. Če bi bila vola ubila, bi se me véliki duh ne bil usmilit v moji revščini.«

Kaj praviš ti na to?

Poišči te dni v svoji župni cerkvi tisti prostor, kjer si postal katoliški kristjan! V njegovi bližini ponovi prav s pobožnim srcem krstno obljubo.

Potem se pa še spomni, kako ti je ime. Tvoje ime je ime tvojega krstnega patrona. Ali ga poznaš? Ali kaj veš o njem? Tudi to je potrebno in koristno, da poznaš svojega krstnega patrona, njegovo življenje in delovanje. Če nič ne veš o njem, poskusi dobiti vsaj nekaj življenjepisnih podatkov o njem. Prosi pomoči gospoda kateheta, prosi starše!

Pri krstu si prejel tudi botra in botro. Ju poznaš? Ju kdaj obiščeš? Jima kaj pomagaš? Ju ubogaš, ako te kaj posvarita? Krstni boter in botra sta ti drugi oče in mati. Ako kateri umrje, moraš lepo moliti zanj.

Vidiš, koliko sva se danes pomenila o svetem krstu. Naj Bog vodi vse tvoje korake tako, da boš po smrti prištet med otroke božje!

V ta namen: Z ljubljenim Sinom nas blagoslavlja devica Marija!